Либонь усе життя на перехрестях,
У пам'яті — стежки, шляхи, путі,
А серце вперто знов таки береться
Лихою звабою — світ за очі піти!
Туди, де, стрінувшись негадано-нежданo,
Нам знов судилось навмання іти
Алеями, де з лагідних каштанів
Злітало квіття на твої й мої сліди,
Де у мінливім надвечірнім світлі
Пелюстки пролітали переквітлі,
І в ловах чи у любощах пташиних
Петляли ластівки — провісниці дощу,
Де хмелем росяним упившись досхочу,
Бурштинні шершні меркли на жоржинах...
О, птича цупкість пальців дорогих,
Шаленість дотиків, плеча тонкого трепет,
Цілунків та очей звабливий гріх...
І шепіт. Боже мій! О, що то був за шепіт!